

Son Eylül

– A.KARADOĞAN · 30 Nisan 2013

Ve sen gittin
Yolları ağlattım gözlerim kadar
Seni döktüm kirpiğimden ıssız kaldırımlara
Ve karanlık sokaklara.
Yokluğunda nasıl da yabancı oldu şehir
Kaybettim kendimi attığım her adımda ...

Ve sen gittin
Rengi soldu mevsimlerin
Hazan değdi ömrüme
Yüreğe bir daha düşmedi cemre
Siyaha büründü gökyüzü
Bulutlar yürüdü içime içime
Ruhumu yıkadı sanki yağmurlar
Nefessiz kaldım
Öyle mahsun
Öyle garip
Öyle bir başına ...

Sesimde sen
İçimde sen
Nasıl dayandım bir bilsen
Yenik düştü dudağım
Zamanla unuturum diyen şarkılara
Efkaram ise anılara .
Dilsiz bir aşk bıraktın yüreğime oturan
Acısı gözlerimden daha da kara
Ağlarken gülmeyi öğrettim senden kalanlara
Sustursa da yüreğimi bu z/amansız veda
Yüzüne sür ellerini
Belki bir gün dönersin diye
Adını bıraktım aminsiz dualara...

Ve sen gittin
Kirpiğimde asılı kaldı kaldı yüzün

Bir de kendimden büyük bir hüzün
Kolay yaşanmıyor

a y r ı l ı k yazıldığı gibi değil

Hiç bir söz böyle derinden ağlamadı sana

İçimde öksüz kalan bir maziyle
Uykusuz kaç yastığı bastım yarama
Kaç geceyi devirdim sabahlara ...

Ve sen gittin
Yokluğun eskidi sen eskimedin
Ya da hasretin yeni senler büyüttü ardınısıra
Yaktım uzaklığın ihanetini
Ben yandım sen kor oldun koynumda
Yarım kalan kalbimle sardım yaralarımı
Sakladım yamalarımı özleminin avlusunda
Bakma böyle dik durdurduğuma
Ruhumda yıkılmış koskoca bir dağ var aslında
Ve içimde ki yerin hala ateş kadar sıcak
Anladım ki
Bendeki senden ölümle ayrılıyorum ancak..

Ve sen gittin beni ölümlere bırakarak....

/Ayrılık diyorlar adına
ben ise son e y l ü l yâr .../

Arzu Karadoğan

30 nisan 2013

k@lbinin £lind£ k@l£m ols@